

Sygn. akt V U 982/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 23 sierpnia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt V U 982/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy M. W. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując w uzasadnieniu, iż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekracza 250%, w związku z czym brak jest podstaw do ponownego ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. W., wnosząc o jej zmianę. Domagał się przeliczenia świadczenia emerytalnego w myśl przepisu art. 110 a ustawy emerytalnej, wskazując, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jego emerytury wynikający z decyzji z dnia 30 września 2001 r. i następnych wynosi 264,99%, a więc przekracza 250%.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. Podał, że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy ustalony z 20 dowolnie wybranych najkorzystniejszych lat kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wyniósł 245,12%, a zatem nie przekroczył 250%, w związku z czym nie było podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego w myśl przepisu art. 110a ustawy emerytalnej. Dodał, iż nie jest możliwe przyjęcie do wyliczeń wwpw wynagrodzenia ubezpieczonego z lat 1986 – 1995 (dotychczas przyjmowanych

do obliczenia jego emerytury, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 264,99%), albowiem okres ten przypada w całości przed przyznaniem prawa do świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. W. urodził się w dniu (...) Do dnia 30 września 2001 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P..

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 01 października 2001 r., tj. od ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1986 r. do grudnia 1995 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 264,99% i został ograniczony do 250%.

Wwppw za rok 1993 wyniósł 260,18%, za rok 1994 – 310,74%, za rok 1995 – 291,96%, za rok 1996 – 260,47%, za rok 1997 – 239,20%, za rok 1998 – 245,23%, za rok 1999 – 230,29% i za rok 2000 – 246,61%.

Zarobków za rok 2001 wnioskodawca nie udokumentował. Organ rentowy za ten rok przyjął wynagrodzenie wnioskodawcy na poziomie wynagrodzenia minimalnego, co dało wwppw na poziomie 27,65%.

Po otrzymaniu świadczenia emerytalnego, wnioskodawca pierwszą pracę podjął w dniu 06 lutego 2002 r. na podstawie umowy zlecenia i kontynuował ją do 31 maja 2003 r. Z tytułu tego zatrudnienia osiągnął dochód za 2002 r. w wysokości 130 zł. Wwppw za ten rok wyniósł 0,51%.

Kolejną umowę zlecenia wnioskodawca wykonywał w okresie od 21 maja 2008 r. do 26 maja 2010 r. i z okresu tego zatrudnienia osiągnął udokumentowany dochód za rok 2008 w wysokości 378,98 zł.

W okresie od 02 marca 2009 r. do 04 września 2010 r. M. W. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowym (...) Sp. z o.o. w L.. Z tytułu tego zatrudnienia za rok 2009 r. osiągnął dochód w wysokości 12.957,88 zł, a za rok 2010 – w wysokości 12.248,84 zł.

Kolejne zatrudnienie wnioskodawca podjął w dniu 17 października 2010 r. w (...) Sp. z o.o. w L., gdzie był zatrudniony do 28 lutego 2011 r. Z tytułu tego zatrudnienia wnioskodawca za 2010 r. uzyskał dochód w wysokości 3.772,32 zł, a za 2011 r. – w wysokości 2.772 zł.

Z tytułu wykonywania umowy zlecenia od 14 lutego 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. M. W. uzyskał dochód w wys. 4.400 zł za 2014 r., 4.800 zł za 2015 r. i 2.400 za 2016 r.

Wnioskiem z dnia 04 lipca 2016 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. W załatwieniu tego wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 23 sierpnia 2016 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując, iż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ustalony w najkorzystniejszy sposób nie jest wyższy niż 250%, w związku z czym brak jest podstaw do ponownego ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy poinformował nadto wnioskodawcę, za jakie okresy – wobec nieudokumentowania zarobków zaświadczeniami wydanymi przez zakład pracy lub innymi dokumentami – przyjął do wyliczeń kwoty wynagrodzenia minimalnego.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego przez wnioskodawcę w części po przyznaniu emerytury, tj. po 2001 r., liczony z dowolnie wybranych najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, wynosi 245,06%.

(b e z s p o r n e, a nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy oraz pismo ZUS z dnia 17.10.2016 r. z załącznikami k. 14-22)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Możliwość taką bowiem wprowadziła ustawa z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552), wprowadzając jednocześnie określone warunki skorzystania z tego uprawnienia. Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczony – w ocenie Sądu – nie spełnił drugiego z wymienionych warunków, skutkiem czego organ rentowy zasadnie odmówił mu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. Podejmując taką decyzję organ rentowy przeanalizował zarobki wnioskodawcy z całego okresu zatrudnienia i uznał, że najkorzystniejszym będzie wariant wyliczeń wwpw z dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, w niniejszej sprawie – przed 2016 rokiem. W tym wariantcie nowo ustalony wwpw wyniósł jedynie 245,06% i nie przekroczył wskaźnika 250%, jakiego ustawa emerytalna wymaga do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Istotne przy tym jest, że do obliczenia wwpw według tego wariantu przyjąć należało zarobki wnioskodawcy w całości lub w części przypadające po przyznaniu emerytury, tj. po dniu 30 września 2001 r. Podstawowym bowiem warunkiem zastosowania przepisu art. 110a ww. ustawy jest, aby ubezpieczony do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Ratio legis przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, wprowadzonego nowelizacją z dnia 05 marca 2015 r., sprowadza się bowiem do przyznania prawa do jednorazowego przeliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy nie tylko przed przyznaniem prawa do tego świadczenia osiągnęli wysokie dochody (tj. mieli wwpw wyższy niż 250%), ale – pracując po przyznaniu emerytury – także osiągają wysokie dochody. A skoro tak, to niemożliwym było przyjęcie do wyliczeń wwpw – jak domagał się tego skarżący – jego zarobków z lat 1986 – 1995, czyli tych lat, które organ rentowy przyjął do wyliczenia emerytury wnioskodawcy w 2001 r. Faktem jest, że były to najkorzystniejsze zarobkowo lata ubezpieczonego, ale

w całości przypadają one przed przyznaniem prawa do emerytury, a zatem - jak z powyższego wynika - nie mogą być w takim samym zakresie przyjęte do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy na podstawie art. 110a. Do zastosowania omawianego przepisu nie wystarczy bowiem fakt, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego podczas przyznawania mu tego świadczenia w 2001 r. przewyższał 250%, lecz wskaźnik ten musi przewyższać 250% po ponownym jego wyliczeniu (według wariantów wynikających z omawianego przepisu) oraz z uwzględnieniem zarobków wnioskodawcy przypadających w całości lub w części po przyznaniu mu emerytury. I w przypadku ubezpieczonego – jak już wskazano wyżej – wwpw wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania przez niego ubezpieczeniu wyniósł 245,06%, a więc nie przekroczył wymaganego progu 250%. Wskazać w tym miejscu należy, iż jest to najkorzystniejszy z wariantów wyliczeń wwpw w przypadku wnioskodawcy. Wwpw liczony bowiem z 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru (tj. z okresu od 1994 r. do 2015 r.) i uwzględniający zarobki wnioskodawcy uzyskane po dacie przyznania emerytury, tj. po 2001 r., przykładowo: z okresu od 1993 r. do 2002 r. wyniósł jeszcze mniej, gdyż jedynie 211,28%.

W takim stanie rzeczy, w okolicznościach niniejszej sprawy nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy z zastosowaniem przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, co skutkowało oddaleniem odwołania jako niezasadnego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.